Συνέντευξη στον Γιάννη Ελαφρό

– Πολύς κόσμος περιμένει τις εκλογές σαν στιγμή λύτρωσης, ενώ η ανατρεπτική πρόταση με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο δεν φαίνεται να είναι εντός συζήτησης. Σε ένα τέτοιο πολιτικό περιβάλλον ποιες στοχεύσεις έχει η επαναστατική Αριστερά;

– Οι εκτιμήσεις μας κινούνται στον αντίποδα της επικίνδυνης «θεωρίας του σκαλοπατιού»: να πάμε σήμερα σε κυβερνητική αλλαγή με πρόγραμμα ειδικού σκοπού και μετά βλέπουμε. Με το λαό στον καναπέ να μαδάει τη μαργαρίτα για το πόσοι βουλευτές θα ψηφίσουν πρόεδρο. Αυτού του τύπου την ηττοπάθεια την έχει πληρώσει το λαϊκό κίνημα και η Αριστερά και είναι επίκαιρο να θυμηθούμε τις αυταπάτες πριν από την επιβολή της χούντας το 1967 αλλά και το 1973, όταν τμήμα της Αριστεράς συζητούσε συμμετοχή στις ψευδοεκλογές του Μαρκεζίνη.

Στον πόλεμο, στις διάφορες καμπές, οι εμπόλεμοι, ιδιαίτερα όποιος έχει υπεροχή, οργανώνουν καταιγιστικές επιθέσεις με στόχο την κατοχύρωση και επέκταση των θέσεών τους. Αυτό εφαρμόζει ο αστικός συνασπισμός εξουσίας και κλιμακώνει την ανελέητη επίθεσή του. Οξύνει την τρομοκρατική επίθεση στο μαζικό κίνημα με την εργοδοτική ασυδοσία και τις δικαστικές διώξεις, με καθεστώς κρατικής καταστολής στα πανεπιστήμια και τα σχολειά, με ιδεολογική τρομοκρατία. Επιχειρεί από τώρα να αποτρέψει την πολιτική παρέμβαση του κινήματος, στο όποιο ενδεχόμενο αλλαγής κυβέρνησης και πιθανής πολιτικής και κοινωνικής αστάθειας.

Απέναντι σε μια τέτοια αντιδραστική επέλαση δεν μπορείς να χαλαρώνεις με νανουρίσματα ομαλότητας. Θα έπρεπε ήδη να έχει κηρυχθεί ανένδοτος αγώνας από όλες τις δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς στους δρόμους κι όχι κυρίως στη Βουλή, για να πέσει η μαύρη κυβέρνηση και η πολιτική της.

– Συνεπώς δεν βλέπετε κάποια προοπτική κατάρρευσης της σημερινής κυβέρνησης και

αλλαγής σελίδας;

– Η άθλια συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ κάνει ό,τι μπορεί για να παραμείνει στην εξουσία και να συνεχίσει την αντιλαϊκή πολιτική. Αλλαγή σελίδας μπορεί να υπάρξει μόνο με την ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής και της κυβέρνησης του μαύρου μετώπου με όρους κινήματος. Αυτόν το στόχο προβάλλουμε και καλούμε σε συναγερμό και συστράτευση όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις του κινήματος, όλες τις ανατρεπτικές δυνάμεις της Αριστεράς, ιδιαίτερα της κομμουνιστικής, για ένα μαζικό λαϊκό και νεολαιΐστικο ξεσηκωμό από τώρα μέχρι και το πιθανό ενδεχόμενο των εκλογών.

Το ζητούμενο είναι να αλλάξει η πολιτική και όχι ο διαχειριστής: με οργανωμένη μαζική αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος για ψωμί, δουλειά, παιδεία και ελευθερία, για να σπάσει το πλαίσιο του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, της επιτροπείας ΕΕ-ΔΝΤ και η θηλιά του χρέους.

– Ανεξάρτητα από την πολιτική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, μια κυβερνητική αλλαγή που θα φέρει στο τιμόνι μια δύναμη της Αριστεράς δεν θα τροφοδοτήσει ελπίδες;

– Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μιλάει πλέον για κυβέρνηση Αριστεράς αλλά για κυβέρνηση σωτηρίας με άλλες αστικές δυνάμεις που θα αναδειχτεί με τον καλπονοθευτικό εκβιαστικό εκλογικό νόμο. Διαβεβαιώνει ότι θα κινηθεί εντός των ορίων της κεφαλαιοκρατικής πολιτικής, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, ακόμη και του μνημονιακού κεκτημένου. Όσο κινείται δεξιόστροφα τόσο αφηνιάζει το αστικό μπλοκ και επιχειρεί να θρυμματίσει τις λαϊκές ελπίδες για αναστροφή των πραγμάτων. Αυτή η λογική αποκοιμίζει το μαζικό κίνημα και το καθηλώνει εντός του «πλαισίου».

Η διαφορά μας δεν έγκειται στο θέμα των ρυθμών ανακοπής της επίθεσης και προώθησης κατακτήσεων των εργαζομένων. Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ δεν συγκρούεται με την καπιταλιστική επίθεση στον κόσμο της εργασίας. Ο σεβασμός, η υποταγή δηλαδή, στο πλαίσιο της ευρωζώνης και του Προγράμματος Σταθερότητας της ΕΕ, το μόνο περιθώριο που αφήνει είναι μια άλλη διαχείριση της ακραίας φτώχειας. Αυτή η πολιτική δεν είναι αριστερή, δεν μπορεί να ανακουφίσει ουσιαστικά τους εργαζόμενους και γι’ αυτό αποκλείουμε κάθε επιλογή ανοχής η κριτικής στήριξής της.

– Εκτιμάτε ότι μια άλλη διαχείριση του προϋπολογισμού ή των προγραμμάτων ΕΣΠΑ αφήνει περιθώριο για βελτιώσεις στη ζωή των εργαζομένων και των ανέργων;

– Ο ΣΥΡΙΖΑ διακηρύσσει πως θα κυβερνήσει με ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα γίνουν επενδύσεις που θα δώσουν δουλειά στους ανέργους και θα διατηρηθεί η μνημονιακή καταβαράθρωση των κοινωνικών δαπανών. Με την αθλιότητα της απλήρωτης εργασίας των νέων και των πεντάμηνων του ΕΣΠΑ θα αντιμετωπίσει μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ την ανεργία; Έχουμε διοίκηση ΣΥΡΙΖΑ στην Περιφέρεια Αττικής που ψηφίζει προϋπολογισμό με την πασοκοδεξιά παράταξη Σγουρού. Η αποδοχή της συνέχειας του κράτους, του «υπερκόμματος» της αστικής τάξης, ως θεματοφύλακα των συμφερόντων της, η έλλειψη γραμμής σύγκρουσης με το κεφάλαιο και η υποταγή στις δεσμεύσεις της ΕΕ και του ΝΑΤΟ μας οδηγούν στην εκτίμηση ότι είναι επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ να κινείται εντός του συστημικού πλαισίου, δεν ταλαντεύεται απλώς.

– Διατυπώνεται η άποψη ότι η αρνητική σας στάση απέναντι σε ενδεχόμενο κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ απορρέει από μια ακίνητη θεωρητική θέση ότι οι κομμουνιστές δεν συμμετέχουν ούτε στηρίζουν κυβερνήσεις, αν δεν έχουν προκύψει από επανάσταση. Αν αυτή είναι η τοποθέτηση, τότε το μόνο που μένει είναι το μαζικό κίνημα και η αναμονή ενός επαναστατικού αύριο. Μήπως αυτός είναι ένας αυτοπεριορισμός τελικά;

– Το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο –και οι πολιτικές του εκφράσεις– έχει προοπτική να «κυβερνήσει», μετασχηματιζόμενο το ίδιο, με πρόγραμμα εργατικής πολιτικής στο πλαίσιο μιας νέας εξουσίας της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, κι αυτό σημαίνει κοινωνική επανάσταση.

Την παρούσα περίοδο στο κέντρο της τακτικής μας βρίσκεται ο στόχος να αναλάβει την «εξουσία» στο μαζικό κίνημα η εργατική τάξη με ένα νέο ταξικά ανασυγκροτημένο κίνημα ανατροπής και χειραφέτησης, με δημιουργία οργάνων λαϊκής εργατικής πάλης και επιβολής.

Είναι άλλο πράγμα μια ανατροπή που επιφέρει η λαϊκή κινητοποίηση σε σχέση με μια εκλογική κυβερνητική εναλλαγή. Είναι άλλης ποιότητας η απάντηση στο ζήτημα της κυβέρνησης και της εξουσίας που δίνει ένας πανεργατικός ξεσηκωμός με προοπτική εξέγερσης και ανατροπής από αυτή που σηματοδοτεί μια κυβέρνηση εντός του αστικού πλαισίου. Από τη σκοπιά αυτή δεν συμβάλλουν οι διάφορες κυβερνητικές προτάσεις, διότι στις δοσμένες συνθήκες ενισχύουν αντικειμενικά τη διαχειριστική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. Σε άλλο επίπεδο κινείται, βεβαίως, μια συζήτηση για το ενδεχόμενο κυβερνήσεων φιλολαϊκής κατεύθυνσης, αποτέλεσμα μιας ανώτερης αντικαπιταλιστικής ανατρεπτικής και επαναστατικής απειλής και σύγκρουσης.

Το ζήτημα δεν είναι μόνο θεωρητικό αλλά πολιτικό και πρακτικό. Ως επαναστατική

Αριστερά, ως ΝΑΡ ειδικότερα, έχουμε ευθύνη για το πόσο μικρή συζήτηση γίνεται, όσο και αυτοκριτική, για τις δυνατότητες που υπήρχαν σε ανατρεπτική κατεύθυνση τη διετία 2011-2012.

Ζητούνται νέες πρωτοπορίες σε όλα τα επίπεδα – Προτεραιότητα στην παρέμβαση των πληβειακών λαϊκών στρωμάτων

– Σας αποδίδεται μια κατηγορία για υποτίμηση της ανάγκης μέτρων ανακούφισης σε μια στιγμή ανθρωπιστικής κρίσης, στο όνομα της προτεραιότητας ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος…

– Δεν είναι καθόλου έτσι. Στο πρόσφατο πανελλαδικό σώμα της οργάνωσής μας επεξεργαστήκαμε συλλογικά το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης.Διατυπώσαμε συγκεκριμένο πλαίσιο στόχων και διεκδικήσεων που προτείνουμε στο μαζικό κίνημα. Διαμορφώσαμε, επίσης, συγκεκριμένη πρόταση πολιτικής συνεργασίας των αντικαπιταλιστικών, αντιΕΕ, αντιϊμπεριαλιστικών και ανατρεπτικών δυνάμεων της Αριστεράς την οποία καταθέτουμε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σε ευρύτερες δυνάμεις. Το κοινωνικό πρόβλημα και οι συγκεκριμένες διεκδικήσεις για μια αξιοβίωτη ζωή είναι στο κέντρο αυτών των θέσεων.

Η πολιτική στρατηγική που στοχεύει στην ήττα της πολιτικής του μαύρου μετώπου κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου και τον κλονισμό της κυριαρχίας του προτάσσει τις ζωτικές ανάγκες και τα δικαιώματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Στο πεδίο αυτού του αγώνα και μόνο μπορεί να υπάρξουν κατακτήσεις αλλά και να κατανοείται μέσα από την εμπειρία η ανάγκη της αντικαπιταλιστικής τομής και μιας νέας κομμουνιστικής απελευθερωτικής προοπτικής.

Ακριβώς σε αυτό έχει ευθύνη και το ΚΚΕ που αρνείται το στόχο της ανατροπής της αντεργατικής εκστρατείας του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο. Και, επιπλέον, διότι αντιπαρατίθεται σε κάθε μορφή ανατρεπτικής κοινής δράσης στο εργατικό και ευρύτερα στο λαϊκό και νεολαιΐστικο κίνημα.

– Πώς συνοψίζονται τα παραπάνω σε ένα πολιτικό σχέδιο σήμερα;

– Στο σχέδιο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής δίνουμε προτεραιότητα στην παρέμβαση στα πληβειακά λαϊκά στρώματα και στη νέα βάρδια της εργατικής τάξης, στους άνεργους και στη μαθητική νεολαία. Η αναγκαία αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος

προϋποθέτει την ταξική ανασυγκρότησή του και γι’ αυτό προτείνουμε τη δημιουργία μετωπικής εργατικής κίνησης που θα συμβάλει σε αυτό. Επείγουσα ανάγκη είναι η επανεκκίνηση με νέους όρους της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, πριν απ’ όλα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με φιλοδοξία να αποτελέσει ραχοκοκαλιά ενός αγωνιστικού μετώπου ανατροπής. Ως ΝΑΡ έχουμε επεξεργαστεί το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, με κέντρο τις ζωτικές ανάγκες για δουλειά, ψωμί και ελευθερία κόντρα στον κοινωνικό κανιβαλισμό του κεφαλαίου. Συγκεκριμένη πρόταση καταθέτουμε για μια αριστερή πολιτική συνεργασία ανατρεπτικής κατεύθυνσης με ευρύτερες δυνάμεις.

Φυσικά κατανοούμε ότι δεν θα κριθεί ο δρόμος αυτός μόνο σε ένα ελκτικό πρόγραμμα. Χρειαζόμαστε ατμομηχανές, συσπείρωση δυνάμεων με συνείδηση του χαρακτήρα της μάχης και πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική ανατροπή μπορεί να μπει στην ημερήσια διάταξη. Για να το πω αλλιώς: τίθεται το ζήτημα μιας νέας πρωτοπορίας σε όλα τα επίπεδα. Στο επίπεδο ενός μαχόμενου εργατικού κινήματος που θα υπερβαίνει τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, με την αλλαγή του συσχετισμού στην Αριστερά με ενίσχυση της επαναστατικής Αριστεράς, αλλά και στο επίπεδο της συσπείρωσης δυνάμεων για ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

ΠΗΓΗ : **ΠΡΙΝ**